

на безкрайни постилки, распружавах съ един мълвъж, прилична на гръмовия ударъ по широки водоемы, кои-то природа-та е ископала. Везувий хучи като бъсень съ по-малко величество. О чудо на гармониите! О колко шумтеніе на запененити вълни, различава ся по нѣкой път мелодическо-то пѣніе на філомела (1).

(Шарль Пуженъ).

16. ЛЕТО-ТО

Нощъ-та ся борѣше съ по-малко силъ срѣщу слънчеви-ты огневе, кои-то посрѣдъ пролѣтъ замайватъ красицъ-тѣ Авсоний. Една млада атмосфера и пълна съ любовъ раздаваше ся по си-чкъ-тѣ природи: желаніе-то, сладострастіе-то и животъ-тѣ обращаха ся по въздуха. Попечителното птиче хвърчение като трѣпка крила-та си, около гнѣздо-то уплетено съ едно чудесно рѣкодѣліе, и слѣдъ малко врѣмя трѣбваше да закръмва свояти птичета, кои съ веке готовы да строишъ крѣхкъ-тѣ си обвивкъ. При това гордый дѣбъ прѣчиняваше още един приградъ непрѣминителни про-тивъ горѣщи-ты пекове по-пладие.

(1) Дъщеря на Аттическия царь Пандиона, и жена на Турса отъ когото като ся насилила изгубила си языка; и притворила ся на лѣствица,